

INSTRUKCJA MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 grudnia 1934 r.

O Komisji Egzaminacyjnej dla techników denty- stycznych.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 922) zarządzam, co następuje:

(1) Komisja Egzaminacyjna przy Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie urzęduje w składzie delegata Ministra Opieki Społecznej, lekarza, jako przewodniczącego, oraz dwóch członków-lekarzy specjalistów w dziedzinie dentystryki, mianowanych przez Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(2) Komisja egzaminuje tylko tych kandydatów na uprawnionych techników dentystrycznych, którzy zgodnie z postanowieniami § 3 powołanego wyżej rozporządzenia otrzymali zezwolenie na samodzielne wykonywanie czynności technicznodentystrycznych z prawem przystąpienia do egzaminu i będą zgłoszeni do egzaminu w myśl postanowień § 8 tegoż rozporządzenia przez Ministerstwo Opieki Społecznej lub przez Śląski Urząd Wojewódzki.

(3) Podczas egzaminu na sali mogą być poza członkami Komisji tylko kandydaci, podlegający egzaminowi.

(4) Komisja egzaminuje w ramach szczegółowego programu, dołączonego do niniejszej instrukcji, według ustalonego przez siebie podziału czynności.

(5) Ocena egzaminu może być tylko dwóch rodzajów: a) z wynikiem pomyślnym, b) z wynikiem ujemnym. Uchwały co do oceny zapadają większością głosów; przewodniczący głosuje narywni z członkami Komisji.

(6) Z przebiegu egzaminowania Komisja sporządza każdego dnia protokół, który powinien obejmować dzień egzaminu, imiona i nazwiska kandydatów, w tym dniu egzaminowanych, ocenę egzaminu, podpisy przewodniczącego i członków Komisji. Po ukończeniu egzaminów Komisja przedkłada zbiór protokołów Ministerstwu Opieki Społecznej.

(7) Każdego dnia po ukończeniu egzaminu przewodniczący ogłasza wynik egzaminu.

(8) Opłaty egzaminacyjne, wniesione do Ministerstwa Opieki Społecznej lub do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, powinny być wraz z podaniami kandydatów przesłane najpóźniej na 5 dni przed rozpoczęciem egzaminu Urzędowi Wojewódzkiemu w Krakowie, który po ukończeniu egzaminu wypłaci niezwłocznie należności osobom, wchodzącym w skład Komisji, licząc dla każdej z tych osób po 20 zł od egzaminowanego.

(9) Nad ogólnym przebiegiem egzaminów czuwa przewodniczący Komisji. Zakres czynności przewodniczącego w szczególności obejmuje:

- a) baczenie, aby do egzaminu dopuszczeni byli jedynie kandydaci, zakwalifikowani przez Ministerstwo Opieki Społecznej;
- b) przestrzeganie, aby egzamin odbywał się ściśle według programu, ustalonego w ust. (4);
- c) prawo uchylenia pytania, przekraczającego zakres programu;
- d) prawo czasowego zawieszenia egzaminu w przypadkach zdekapletowania Komisji lub naruszenia porządku, uniemożliwiającego normalne urzędowanie.

(10) O zawieszeniu egzaminu Komisja sporządza oddzielny protokół, który przedkłada Ministerstwu Opieki Społecznej do decyzji.

Minister Opieki Społecznej

(—) *Jerzy Paciorkowski.*

Załącznik do Instrukcji Ministra Opieki Społecznej z dnia 11 grudnia 1934 r. („Monitor Polski” Nr. 292, poz. 401).

SZCZEGÓŁOWY PROGRAM EGZAMINÓW DLA TECHNIKÓW DENTYSTYCZNYCH.

a) Program egzaminu z anatomii jamy ustnej i zębów.

Szkielet: zuchwa, szczeka górna, kość podniebienna.

Podniebienie twarde i miękkie.
Dno jamy ustnej.

Ślinianki.
Gardło w ogólnych zarysach.
Naczynia i nerwy jamy ustnej.
Zęby, ich rozwój i budowa.

b) Program egzaminu z fizjologii jamy ustnej.

Ślinianki. Ślina pod względem chemicznym. Unerwienie gruczołów ślinowych, mechanizm nerwowy wydzielania śliny.

Czynniki pobudzające i wydzielanie śliny.

Akt żucia, jego mechanizm i znaczenie fizjologiczne.

c) Program egzaminu z patologii ogólnej i anatomii patologicznej jamy ustnej.

Przyczyny chorób zewnętrzne: mechaniczne (wstrząs, kontuzja, zgniczenie), fizyczne (wpływ ciepłoty, ciepła, zimna, oparzenia, odmrożenia, wpływ światła, wpływ elektryczności, wpływ parcia barometrycznego, rozrzedzenie powietrza, zwiększenie parcia). Wpływ klimatu i gleby na powstanie chorób.

Przyczyny chorób chemiczne, infekcyjne (bakteryj) i inne.

Urządzenia obronne ustroju. Oporność. Odporność.

Patologia komórki i tkanek.

Zmiany wsteczne (ogólna charakterystyka i podział). Zanik prosty. Zanik z ucisku, wskutek zmienionej czynności, na tle nerwowym.

Martwica i zgorzel.

Zmiany postępowe (gojenie się i przerost).

Zapalenie (objawy ogólne, odczyn ze strony naczyń, zmiany w tkankach).

Ogólne pojęcie o nowotworach.

Zaburzenia w krążeniu (krwotok, przekrwienie, niedokrwistość, zakrzep, zator, zawał, obrzęk).

d) Program egzaminu z chorób zębów, ich leczenia i wyjmowania.

Choroby twardych tkanek zęba. Próchnica ostra i przewlekła.

Przyczyny, wywołujące i usposabiające do próchnicy.

Objawy próchnicy.

Leczenie próchnicy.

Nadwrażliwość zębiny przy próchnicy. Środki do jej zwalczania.

Osad, kamień nazębny, nalot Pristley'a. Ubytki niepróchnicowego pochodzenia.

Zmiany wrodzone w twardych tkankach.

Choroby miążgi. Zaburzenia w krążeniu, procesy wsteczne, zmiany postępowe.

Zapalenia miążgi i ich podział co do przebiegu.

Przyczyny zapalenia miążgi. Drogi infekcji miążgi.

Ogólna charakterystyka kliniczna i anatomiczno-patologiczna ostrych i przewlekłych zapaleń miążgi.

Ostre surowicze i ropne (częściowe i całkowite) zapalenia miążgi.

Objawy tych chorób.

Przewlekłe włókniste zapalenie miążgi, przewlekłe ropne zapalenie miążgi.

Przewlekłe ziarninowe zapalenie miążgi i objawy tych chorób.

Zejścia zapaleń miążgi.

Sposoby badań zębów przy ustalaniu diagnozy.

Leczenie zapaleń miążgi. Arsenik, jego właściwości, niezbędne ostrożności przy stosowaniu i opatrunku, postępowanie po arseniku.

Zasady extirpacji miążgi i powikłania.

Zasady plombowania przewodu i materiały, do tego używane.

Anatomiczne i anatomopatologiczne wskazania do amputacji.

Pasty przy amputacji.

Zgorzel miążgi i jej podział.

Etiologia zgorzeli i charakter infekcji.

Objawy częściowej zgorzeli i jej leczenie.

Objawy zgorzeli całkowitej, suchej, wilgotnej. Różnica między zgorzelą a obumarciem.

Leczenie zgorzeli.

Sposoby uzyskania drożności przewodów.

Sterylizowanie przewodów, używane ku temu środki.

Technika plombowania przewodów, ważniejsze pasty.

Zapalenie oębnej i tkanek, otaczających ząb, wynikające stąd powikłania.

Leczenie zapaleń oz.
 Metodyka plombowania. Anatomja zęba ogólna i poszczególna. Trepanacja zęba i otwarcie komory. Metody badania zębów. Uprzywilejowane miejsca próchnicy.
 Sterylizacja instrumentów. Izolacja zębów od śliny.
 Zasadnicze wymagania dobrze przygotowanego ubytku.
 Ubytki centralne i złożone. Punkty styczne i linje styczne. Następstwa uszkodzenia brodawki działkowej.
 Forinówki, plastyczne i nieplastyczne materiały do plombowania.
 Przegląd materiałów, dodatnie i ujemne ich strony.
 Materiały do opatrunków. Cementy fosforowane, cementy krzemowe, amalgamat miedzi, amalgamat srebra. Złoto i inne materiały.
 Skład i cechy materiałów plastycznych do plombowania.
 Leczenie zębów mlecznych.
 Leczenie zębów u młodzieży w okresie szkolnym.
 Wyjmowanie zębów.
 Sposoby wyjmowania zębów.
 Instrumenty i ich sterylizacja.
 Przygotowanie jamy ustnej przed wyjęciem zęba.
 Możliwe powikłania po wyjęciu zęba.
 Ogólne pojęcie o ranach i ich leczenie.
 Środki lecznicze dewitalizujące i odkażające.
 Środki zamrażające (chlerek etylu).

c) Program egzaminu z techniki dentystrycznej.

Znajomość materiałów, narzędzi, przyrządów, używanych w technice dentystrycznej.
 Otrzymywanie wycisków i modeli.
 Zęby sztuczne i ich zastosowanie.
 Okluzja i artykulacja. Stan żuchwowy, ruch żuchwy.
 Zgryzadła. Zdejmowanie zgryzu.
 Ustawianie modeli w zgryzadle anatomicznem. Ustawienie zębów.
 Dostawki ruchowe i utwierdzenie tych w jamie ustnej.
 Płyty podstawowe dostawek, metalowe, kauczukowe. Wulkanizowanie.
 Korony metalowe i zęby ówiewkowe. Mostki stałe i do zdejmowania.
 Wskazania. Zatykadła.